

EFECTELE CLIMATULUI FAMILIAL ASUPRA REZULTATELOR EVALUATE ALE ȘCOLARILOR MICI

*Carmen-Paula ANDREI, doctorand,
Școala Doctorală „Științe ale Educației”, UPSC*

CZU: 37.018.1

Abstract: The article aims to address the effects of family climate on the evaluated results of young students. The family plays a main role in the formation and development of a child, parents being the first guides to provide them with information about life. Education received during early childhood and primary school plays a decisive role in a child's psychological development. A child's academic achievements largely depend on the opportunity they have to learn certain things from their family environment. Even the way support is provided for learning has a significantly influences on the psycho-moral development of young students.

Keywords: family climate, school evaluation, academic achievement, performance

Familia manifestă un rol deosebit de important în dezvoltarea socio-emoțională a copilului. Părinții sunt primii îndrumători ce manifestă o răspundere social-umană, pentru că cei mici îi imită în tot și în toate. În familie se formează primele deprinderi ale celui mic, apare interesul pentru activitățile individuale și de grup, se formează comportamente pro sociale. Copilul devine oglinda părintelui. Familia oferă copilului informații despre viață: despre plante, animale, lucruri din mediul înconjurător. Tot ea ar trebui să cultive curiozitatea, gândirea, procesul de memorare etc. Părinții sunt profesorii dintâi ai copiilor. Familia, grădinița și școala pun bazele formării și dezvoltării personalității copilului. Cadrul instituțional al școlii și familia reprezintă parteneri

în educație. Părinții asigură celor mici un climat afectiv și moral, de asemenea se ocupă de satisfacerea nevoilor primare (alimente, locuință, haine etc). Dezvoltarea socio-emoțională este foarte importantă și constituie un subiect sensibil, ea având un rol deosebit în parcurgerea fiecărei etape a vieții sociale. Părinții au rolul de a cunoaște elementele de bază în formarea socio-emoțională. Expresia *cei șapte ani de-acasă* vizează educația socio-morală a copilului, expresia exterioară a ei, manifestările comportamentale. Activitatea principală pentru cei mici o reprezintă jocul. Prin joc, copilul descoperă lumea. Partenerii de joacă sunt părinții, frații, bunicii. O perioadă importantă de valorizare a jocului este preșcolaritatea. Acum apar modificări importante în structura de personalitate a copilului: intelectuale, morale, relaționale, psihice, fiziologice.

Școlaritatea reprezintă începutul unei noi etape de învățare ce presupune efort intelectual, dar și rezistență fizică. Școlarul mic devine îndemânat, crește continuu, se mișcă, aleargă, obosește. Mica școlaritate este o perioadă de modificare substanțială a regimului de muncă și de viață, a caracteristicilor intelectuale și psihofizice [1, 2]. Școala presupune interacțiune, cu îndeplinirea unor sarcini afective, mentale, morale, totul marcând cu dezvoltarea psiho-socială a copilului mic. În perioada miciei școlariții, randamentul la învățătură va depinde mult de posibilitatea pe care o oferim copilului de a învăța unele lucruri din mediul familial și din diverse situații (petrecerea concediilor în medii naturale diferite, vizite la muzee, spectacole, timp de calitate etc.).

Educația primită în copilăria timpurie și școala primară are rol decisiv în dezvoltarea psihologică a copilului. Atitudinea celui mic față de școală contribuie la adaptarea sa, dar și la conturarea unei stări emoționale și sociale cât mai echilibrate. Copilul care manifestă o percepție pozitivă față de școală, va avea rezultate bune, adaptarea va fi mai ușoară față de cei cu percepție negativă.

Există și cazuri mai deosebite când copiii vin de acasă cu deprinderi greșite, pe care un cadru didactic cu puțină experiență le-ar gestiona mai greu. De aceea, Protocolul de colaborare școală-familie ar reprezenta un mod de optimizare a relaționării dintre cele două părți. „Rolul definitoriu îl are familia, ca instituție ce formează norme de viață, acestea fiind „șlefuite” în școală, prin activități formale sau nonformale, desfășurate organizat și sistematic. O conotație aparte este atribuită parteneriatului educațional școală-familie, implicării părinților în activitățile școlii și în leadership-ul acesteia, ca partener cu rol decizional în Comitetul de părinți, Consiliul clasei, Asociația părinților din școală și în Consiliul de Administrație” [3]. Ansamblul strategiilor, metodelor la care apelează părinții în mica școlaritate, pentru a crește succesul școlar al copilului poartă denumirea de management parental. Acest termen marchează activismul acțiunilor familiei ce nu mai reprezintă receptorul pasiv al efectelor acțiunii educative a școlii. Managementul parental îmbină *activitățile casnice* (rezolvarea temelor împreună cu copilul, alegerea opțiunilor cu *activitățile școlare* (lectorate cu părinții, consilierea lor etc). Funcția educativă a familiei se împletește armonios cu îndatoririle școlii, scopul fiind dezvoltarea armonioasă a elevului.

La dezvoltarea intelectuală a copilului contribuie și activitățile privitoare la procurarea de cărți și reviste educaționale, crearea unei biblioteci într-un colț al casei, efectuarea temelor împreună cu adulții. Unii părinți nu acordă sprijin și atenție efectuării temelor ceea ce duce la o stare de pasivitate; alții au o atitudine autoritară, fapt ce poate să-i înfrâneze dezvoltarea micuțului. Școlarul *are rezultatele școlare și după modul în care familia se implică în actul învățării*. Atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Absența din familie a unuia dintre părinți în procesele zilnice de ghidare, disciplinare și educare a copilului pare să reprezinte o

cauză pentru care un copil dintr-o familie cu un singur părinte să nu poată performa conform potențialului său [4]. Pe de altă parte, în concepția lui Vîgotsky (1978), un copil studiază mai mult când este susținut de cei doi părinți. Dacă ei cresc într-o familie monoparentală și sunt lăsați o perioadă mai îndelungată în grija altcuiva ce nu este la fel de implicat în creșterea și dezvoltarea lor, aceștia nu pot oferi rezultate școlare foarte bune. Toate limitările resimțite din cauza dezvoltării alături de o singură figură parentală își pun amprenta pe viața academică a copilului [4].

Scopul parteneriatului școală-familie înseamnă informare permanentă din partea cadrului didactic, iar copilul trebuie să aibă capacitatea de adaptare la nou și la schimbare.

Bibliografie:

1. CUZNEȚOV L. *Cultura educației familiale sau mica enciclopedie de formare a competențelor parentale*, Tipografia CEP-USM, 2020. 306p, ISBN 978-9975-152-21-1
2. CUZNEȚOV L., ȘPAC S. *Dezvoltarea personalității micului școlar în contextul explorării optime a mass-media în educație*. În *Revista Didactica Pro...revistă de teorie și practică educațională*. 2015, nr. 4 (92), p.7-16, ISSN 1810-6455
3. DOROBANȚU-DINA R. *Parteneriatul educațional școală-familie - factor optimizant în formarea comportamentului prosocial al elevilor*. În *Studia Universitatis Moldaviae*, 2022, nr. 9 (159), p.81-88, ISSN 1857-2103 ISSN online 2345-1025
4. VIȘOIANU D. *Influența mediului familial asupra performanței școlare*. În *Tribuna Învățământului, Revistă de educație și cultură* 2022, nr. 30/31 iunie-iulie, An III, Serie Nouă, p.142.